

Europejski Rzecznik
Praw Obywatelskich

Tłumaczenie tej strony zostało wygenerowane za pomocą tłumaczenia maszynowego [Link]. Tłumaczenia maszynowe mogą zawierać błędy potencjalnie zmniejszające zrozumiałość i dokładność; Rzecznik Praw Obywatelskich nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek rozbieżności. Aby uzyskać najbardziej wiarygodne informacje i pewność prawną, należy zapoznać się z następującymi informacjami wersja źródłowa na angielski, do której odnośnik znajduje się powyżej. Więcej informacji można znaleźć w naszej polityce językowej i tłumaczeniowej [Link].

Decyzji w sprawie 3784/2006/FOR - Zaniechanie wypłaty

Decyzja

Sprawa 3784/2006/FOR - Otwarta 10/01/2007 - Decyzja z 05/12/2008

Streszczenie decyzji dotyczącej skargi 3784/2006/FOR (poufnej) przeciwko Komisji Europejskiej

Instytut Inżynierii Chemicznej uniwersytetu X („Instytut”) zajmował się zamówieniami Komisji Europejskiej na usługi badawczo - rozwojowe w roku 1994 oraz 1996. W dniu 10 listopada 2003 r. Komisja wysłała do Instytutu oficjalne pismo, żądając „brakujących zestawień kosztów” w odniesieniu do jednego z zamówień. Komisja twierdziła, że jeżeli Instytut nie przedłoży w ciągu jednego miesiąca wymaganych zestawień kosztów, nie będzie ona dokonywać dalszych płatności i zerwie umowę dotyczącą zamówienia. Instytut nie wysłał odpowiedzi, więc Komisja zerwała umowę.

Po nieudanych, dwuletnich próbach zmiany opinii Komisji, skarżący zwrócił się w grudniu 2006 r. do Rzecznika. Po przeprowadzeniu dochodzenia w 2007 r. Rzecznik ustalił, że uwzględniając istotne okoliczności, a w szczególności wysokość kary poniesionej w związku z odmową Komisji dokonywania dalszych płatności (96 832,32 EUR), w porównaniu z wszystkimi wydatkami poniesionymi przez Instytut (127 404 EUR), kara nałożona przez Komisję była wyraźnie nieproporcjonalna. Rzecznik zaproponował zatem w kwietniu 2008 r. rozwiązanie polubowne, w którym zwrócił się do Komisji o ponowne rozważenie jej decyzji.

Komisja odpowiedziała, stwierdzając, że ponownie rozważyła swoje stanowisko i jest skłonna wypłacić dodatkową kwotę 53 705,32 EUR w celu rozwiązania tej sprawy. Instytut zaakceptował propozycję Komisji. Skarżący podziękował Rzecznikowi za wsparcie Instytutu i za zaproponowanie rozwiązania polubownego.

OKOLICZNOŚCI LEŻĄCE U PODSTAW SKARGI

1. Instytut Inżynierii Chemicznej Uniwersytetu X („Instytut”) zawarł dwie umowy badawczo-rozwojowe z Komisją Europejską w 1994 i 1996 roku.
2. Pierwsza umowa badawcza została podpisana 2 listopada 1996 r. Okres obowiązywania umowy rozpoczął się dnia 1 grudnia 1996 r. i wygaś w dniu 31 maja 2000 r. Całkowity wkład z funduszy wspólnotowych przydzielonych na podstawie umowy wyniósł 150 000 EUR. W ciągu dwóch miesięcy na rzecz Instytutu wypłacono zaliczkę w wysokości 60 000 EUR.
3. Pierwszy etap projektu obejmował okres od dnia 1 grudnia 1996 r. do dnia 30 listopada 1997 r. Sprawozdania naukowe i finansowe dotyczące tego okresu zostały przedłożone przez Instytut w dniu 18 lipca 1999 r. Sprawozdania te zostały zatwierdzone przez Komisję w dniu 13 lipca 2004 r. Całkowite koszty zaakceptowane w tym okresie wyniosły 4 704,58 EUR (która została odjęta od zaliczki w wysokości 60 000 EUR).
4. Drugi etap projektu obejmował okres od dnia 1 grudnia 1997 r. do dnia 30 listopada 1998 r. Sprawozdania naukowe i finansowe dotyczące tego okresu zostały przedłożone przez Instytut w dniu 18 lipca 1999 r. i zatwierdzone przez Komisję w dniu 13 lipca 2004 r. Całkowite koszty zaakceptowane w tym okresie wyniosły 25 868,10 EUR (które również zostały odjęte od zaliczki).
5. Trzecia faza obejmowała okres od dnia 1 grudnia 1998 r. do dnia 30 listopada 1999 r., a ostatnia faza obejmowała okres od dnia 1 grudnia 1999 r. do dnia 31 maja 2000 r. Skarżący stwierdzili, że sprawozdania naukowe i finansowe dotyczące tych okresów zostały przedłożone przez Instytut w dniu 30 października 2001 r. Wnioskowane koszty wyniosły 57 363 EUR (w trzecim okresie) i 37 512 EUR (w ostatnim okresie). Koszty związane z trzecim i czwartym okresem nie zostały jednak zwrócone przez Komisję.
6. W dniu 10 listopada 2003 r. Komisja przesłała Instytutowi formalne pismo z prośbą o „brakujące zestawienia kosztów”. W swoim piśmie Komisja poinformowała Instytut, że w przypadku braku przedłożenia żądanych zestawienia kosztów w określonym terminie (co było miesiąc od otrzymania pisma), Komisja podejmie decyzję o zaprzestaniu dalszego zwrotu kosztów i zamknięciu umowy. Komisja stwierdziła, że Instytut otrzymał pismo w dniu 17 listopada 2003 r. Według jednego ze skarżących (koordynatora projektu) pismo to było „błędne” (oświadczył, że nie widział pisma i nie wiedział o jego miejscu pobytu).
7. W lipcu 2004 r. Komisja zwróciła się do Instytutu o zwrot 29 428,32 EUR z pierwotnej zaliczki w wysokości 60 000 EUR. Biorąc pod uwagę, że Instytut był również beneficjentem finansowania w ramach drugiej umowy badawczej, Komisja odjęła tę kwotę od płatności należnych Instytutowi w związku z tą umową.
8. W dniu 27 lipca 2004 r. Instytut poinformował Komisję, że nie zgadza się ze stanowiskiem

Komisji w tej sprawie. Instytut ponownie dostarczył mu kopie wszystkich stosownych zestawienia kosztów.

9. W dniu 21 sierpnia 2004 r. koordynator projektu przesłał Komisji faks, w którym szczegółowo wyjaśnił stanowisko Instytutu. Zwrócił się do Komisji o ponowną ocenę sytuacji. Załączył kopie wszystkich zestawienia kosztów pierwszej umowy badawczej. Komisja nie odpowiedziała na ten faks.

10. W dniu 30 września 2004 r. Instytut skierował do Komisji formalny wniosek o płatność. Komisja odrzuciła formalny wniosek o płatność w dniu 20 października 2004 r.

11. W dniu 25 listopada 2004 r. koordynator projektu poinformował Komisję, że nie zgadza się ze stanowiskiem Komisji. Stwierdził, że złożył „brakujące” zestawienia kosztów i zwrócił się o dokonanie zaległej płatności. Zwrócił się również o informacje na temat wszystkich możliwych procedur odwoławczych. W dniu 29 listopada 2004 r. Komisja zwróciła się do Instytutu z informacją, że nie otworzy ponownie pierwszej umowy badawczej. Nie przedstawił on żadnych informacji na temat ewentualnych procedur odwoławczych.

12. W dniu 1 grudnia 2005 r. Instytut skierował pismo do Sekretariatu Generalnego Komisji, informując go o tej sprawie. Sekretariat Generalny odpowiedział w dniu 21 grudnia 2005 r., stwierdzając, że zajęcie się tą sprawą nie jest właściwym organem i przekazał korespondencję właściwym służbom. Właściwa służba (która była tą samą służbą, która odpowiedziała Instytutowi w dniu 29 listopada 2004 r.) ponownie odrzuciła wniosek o płatność, chyba że Instytut przedstawił dowód, że zestawienia kosztów rzeczywiście zostały przesłane Komisji w dniu 18 lipca 1999 r. lub w dniu 30 października 2001 r. W dniu 10 marca 2006 r. skarżący ponownie przedstawił Komisji zestawienia kosztów.

13. W dniu 25 maja 2006 r. Komisja poinformowała skarżącego, że nie był w stanie udowodnić, że przesłał sprawozdania w listopadzie 2001 r. i potwierdził swoje stanowisko, zgodnie z którym umowa pozostała zamknięta.

PRZEDMIOT DOCHODZENIA

14. Rzecznik zrozumiał, że skarżący twierdzą w skrócie, że Komisja Europejska:

- niesłusznie odmówił zatwierdzenia zestawienia kosztów przedłożonego przez Instytut, a następnie niesłusznie odmówił dokonania płatności, o które skarżący twierdzą, zgodnie z postanowieniami pierwszej umowy badawczej;
- nie uzasadniła decyzji o opóźnieniu i odmowie płatności na podstawie pierwszej umowy badawczej;
- nie dostarczył Instytutowi informacji na temat ewentualnych procedur odwoławczych;
- nie odpowiedział szybko na zapytania skarżącego.

15. Rzecznik rozumiał skarżących, że streszczając, że Komisja powinna:

- wywiązuje się ze swoich zobowiązań dotyczących pierwszej umowy badawczej, płacąc

Instytutowi kwotę 67 404 EUR;

- wycofać swoją decyzję o odzyskaniu środków w odniesieniu do drugiej umowy badawczej i zwrócić Instytutowi odzyskaną kwotę w wysokości 29 428,32 EUR.

DOCHODZENIE

16. Rzecznik Praw Obywatelskich otrzymał skargę (z dnia 21 listopada 2006 r.) w dniu 18 grudnia 2006 r. W dniu 10 stycznia 2007 r. Rzecznik Praw Obywatelskich wszczął dochodzenie w sprawie skargi i zwrócił się do Komisji o przedstawienie opinii do dnia 30 kwietnia 2007 r. W dniu 7 maja 2007 r. Komisja przesłała swoją opinię, która została przekazana skarżącym w dniu 9 maja 2007 r. wraz z wnioskiem o przedstawienie uwag do dnia 30 czerwca 2007 r. Uwagi skarżących zostały otrzymane przez Rzecznika Praw Obywatelskich w dniu 10 października 2007 r. W dniu 25 kwietnia 2008 r. Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawił propozycję przyjaznego rozwiązania i zwrócił się do Komisji o udzielenie odpowiedzi do dnia 30 czerwca 2008 r. W dniu 17 lipca 2008 r. Komisja odpowiedziała na wniosek dotyczący przyjaznego rozwiązania. W dniu 22 lipca 2008 r. Rzecznik przekazał odpowiedź skarżącym z prośbą o przedstawienie uwag do dnia 30 września 2008 r. W dniu 8 października 2008 r. Rzecznik Praw Obywatelskich uwzględnił wniosek skarżących o przedłużenie terminu do dnia 15 listopada 2008 r. W dniu 3 listopada 2008 r. skarżący przedstawili uwagi dotyczące odpowiedzi Komisji na wniosek dotyczący przyjaznego rozwiązania.

ANALIZA I WNIOSKI RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH

Uwagi wstępne

17. Zarzuty pierwsze i drugie oraz oba zarzuty są ze sobą ściśle powiązane. W trosce o jasność Rzecznik uważa zatem, że należy wspólnie rozpatrzyć pierwsze i drugie zarzuty skarżących oraz związane z nimi zarzuty.

A. Zarzuty, że Komisja niesłusznie odmówiła zatwierdzenia zestawienia wydatków i nie uzasadniła odpowiednio decyzji o opóźnieniu i odmowie płatności, a także powiązanych argumentów *przedstawionych Rzecznikowi Praw Obywatelskich*

18. Skarżący stwierdzili, że do października 2001 r. Instytut dostarczył wszystkie stosowne sprawozdania naukowe i finansowe wymagane na mocy umowy.

19. Instytut wielokrotnie kontaktował się pocztą elektroniczną i telefonicznie z Komisją po dniu 10 listopada 2003 r. (data wysłania przez Komisję formalnego pisma z prośbą o „brakujące zestawienia kosztów”). Zdaniem skarżących Komisja nie poinformowała jednak, pomimo wielokrotnych kontaktów z Instytutem, o braku jakichkolwiek dalszych informacji. Instytut był zatem nieświadomy faktu, że zestawienia kosztów, które jego zdaniem zostały już przedłożone w 2001 r., w rzeczywistości nie istnieją.

20. Skarżący stwierdzili, że pomimo braku odpowiedzi na wezwanie Komisji z dnia 10 listopada 2003 r. dotyczące brakujących zestawień kosztów, Instytut podjął wiele prób ustalenia, jakich informacji brakuje. Skarżący byli zdania, że chociaż opóźnienie w sporządzaniu zestawienia kosztów może uzasadniać opóźnienie w płatnościach środków (do czasu przedstawienia zestawienia kosztów), opóźnienie takie nie powinno uzasadniać całkowitego wstrzymania płatności.

21. Skarżący stwierdzili, że niezależnie od tego, że odmowa zapłaty jest sprzeczna z prawem umów, jest ona również sprzeczna z własnym kodeksem dobrego postępowania administracyjnego Komisji, który stanowi, że stosowanie kodeksu nigdy nie powinno prowadzić do nałożenia nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych lub budżetowych do oczekiwanych korzyści. Ponadto skarżący argumentowali, że takie stanowisko jest sprzeczne z art. 6 ust. 1 Europejskiego kodeksu dobrego postępowania administracyjnego, który stanowi, że podejmując decyzje urzędnicy zapewniają proporcjonalność podjętych środków do zamierzonego celu.

22. W swojej opinii Komisja stwierdziła, że jej stanowisko jest w pełni zgodne z art. 21 ust. 4 warunków ogólnych umowy, który brzmi następująco:

„Komisja może postanowić, że nie bierze pod uwagę żadnych dalszych kosztów lub nie dokonuje dalszych zwrotów po upływie jednego miesiąca od pisemnego powiadomienia o nieotrzymaniu ostatecznych zestawienia kosztów”.

23. Komisja doszła zatem do wniosku, że w związku z tym nie odmówiła błędnie zatwierdzenia zestawienia kosztów i nie odmówiła niesłusznie dokonania późniejszej płatności. Komisja wyjaśniła, że zastosowała umowę podpisaną przez Instytut i Komisję. W ten sposób Komisja stwierdziła, że nie naruszyła kodeksu dobrego postępowania administracyjnego.

24. Jeśli chodzi o to, czy Komisja naruszyła Europejski kodeks dobrego postępowania administracyjnego, który stanowi, że środki podejmowane przez urzędników powinny być proporcjonalne do zamierzonego celu, Komisja wskazała, że zastosowała umowę między Instytutem a Komisją. Komisja stwierdziła, że w ten sposób nie naruszyła kodeksu dobrego postępowania administracyjnego.

25. W odniesieniu do zarzutu, zgodnie z którym Komisja nie uzasadniła swoich decyzji o opóźnieniu i odmowie płatności należnych na podstawie pierwszej umowy badawczej, Komisja wyjaśniła, że płatności odmówiono, ponieważ Instytut nie przedłożył zestawienia kosztów w terminach określonych w umowie. Komisja stwierdziła, że zostało to jasno określone w korespondencji załączonej do opinii.

26. W odpowiedzi na argumenty przedstawione przez Komisję w jej opinii skarżący podkreślili, że jej zdaniem Komisja nie odniosła się do ich argumentów dotyczących nieproporcjonalnego charakteru zastosowanej kary. W tym względzie skarżący zwrócili uwagę, że wszystkie cele techniczne projektu zostały osiągnięte – w rzeczywistości zostały one przekroczone. Wszystkie

raporty naukowe zostały przedłożone prawidłowo. Skarżący zwrócili również uwagę, że wszystkie zestawienia kosztów zostały złożone przed upływem terminu lub po nim (w zależności od punktu widzenia). Zauważyły one, że naruszenie zarzucane przez Komisję dotyczyło braku dowodu na to, że rzekomo „brakujące” zestawienia kosztów zostały złożone w terminie. Skarżący zauważyli również, że Instytut wypełnił wszystkie swoje zobowiązania pomimo niezwykle trudnych przeszkód, jakie stwarza Komisja, takich jak na przykład pominięcie korespondencji lub opóźnienie w udzielaniu odpowiedzi i dokonywania płatności.

Wstępna ocena Rzecznika Praw Obywatelskich prowadząca do przyjęcia przyjaznego rozwiązania

27. Komisja nałożyła na Instytut całkowitą sankcję w wysokości 96 873 EUR z powodu nieprzedstawienia przez skarżącego brakujących zestawienia kosztów w terminie określonym w piśmie Komisji z dnia 10 listopada 2003 r. (1).

28. Nie zakwestionowano faktu, że skarżący przedłożył „brakujące” zestawienia kosztów najpóźniej do sierpnia 2004 r. Komisja nie zakwestionowała merytorycznej wystarczalności tych zestawień poniesionych wydatków. Nie zakwestionowano, że wszystkie cele techniczne projektu zostały osiągnięte. Podsumowując, jedynym powodem odrzucenia przez Komisję zestawień poniesionych wydatków przedłożonych w sierpniu 2004 r. był fakt, że zostały one otrzymane przez Komisję po upływie terminu określonego w piśmie do Instytutu z dnia 10 listopada 2003 r.

29. W swojej opinii skierowanej do Rzecznika Praw Obywatelskich Komisja stwierdziła, że jej decyzja o wydaniu nakazu odzyskania środków i o odmowie wszelkich dalszych płatności jest zgodna z art. 21 ust. 4 warunków ogólnych. Rzecznik Praw Obywatelskich zauważył, że art. 21 ust. 4 ogólnych warunków umowy ma następujące brzmienie:

„ Komisja może postanowić, że nie będzie uwzględniała żadnych dalszych kosztów lub nie dokona dalszego zwrotu kosztów po upływie jednego miesiąca od pisemnego powiadomienia o nieotrzymaniu ostatecznych zestawienia kosztów ” (podkreślenie dodane przez Rzecznika Praw Obywatelskich).

W art. 21 ust. 4 przyznaje się Komisji umowne prawo do nieuwzględniania żadnych dalszych zestawienia kosztów lub do nieprzeprowadzania dalszych zwrotów po upływie jednego miesiąca od pisemnego powiadomienia o braku otrzymania ostatecznych zestawienia kosztów. Rzecznik zauważył jednak, że istnienie prawa umownego nie oznacza obowiązku skorzystania z tego prawa. W istocie art. 21 ust. 4 nie *wymaga*, aby Komisja nie uwzględniała żadnych dalszych kosztów ani nie dokonała dalszego zwrotu kosztów po otrzymaniu na piśmie miesięcznego powiadomienia dotyczącego nieotrzymania ostatecznych zestawienia wydatków. Należy raczej do uznania Komisji, czy rzeczywiście korzysta z tego prawa umownego.

30. Zakres swobody przysługującej Komisji na mocy art. 21 ust. 4 warunków ogólnych zostanie określony przez obowiązujące przepisy prawne, w tym przepisy określone w rozporządzeniu finansowym (2) i przepisach wykonawczych do niego (3) . Ponadto Komisja powinna,

korzystając ze swoich uprawnień dyskrejonalnych, uwzględnić również zasady dobrej administracji i ogólne zasady prawa europejskiego.

31. Zasada proporcjonalności jest od dawna ugruntowaną ogólną zasadą prawa europejskiego (4). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów wspólnotowych zasada proporcjonalności wymaga, aby środki przyjęte przez instytucję wspólnotową nie wykraczały poza to, co jest właściwe i niezbędne do osiągnięcia jej uzasadnionych celów, oraz aby w przypadku wyboru pomiędzy kilkoma właściwymi środkami należy zastosować najmniej uciążliwe, a wynikające z tego niedogodności nie mogą być nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonych celów (5).

32. Rozporządzenie finansowe i przepisy wykonawcze do niego wymagają również, aby instytucja wspólnotowa przestrzegała zasady proporcjonalności przy nakładaniu kar administracyjnych i finansowych. Rzecznik przypomina, że na przykład w kontekście dotacji art. 103 rozporządzenia finansowego stanowi, że:

„ W przypadku gdy procedura udzielenia zamówienia lub wykonanie zamówienia są dotknięte istotnymi błędami lub nieprawidłowościami lub nadużyciami finansowymi, instytucje zawieszają wykonanie zamówienia.

W przypadku gdy takie błędy, nieprawidłowości lub nadużycia finansowe można przypisać wykonawcy, instytucje mogą dodatkowo odmówić dokonania płatności lub odzyskać kwoty już wypłacone, proporcjonalnie do wagi błędów, nieprawidłowości lub nadużyć finansowych ” (podkreślenie dodane).

Artykuł 114 ust. 3 rozporządzenia finansowego stanowi, że:

„ Kary administracyjne i finansowe o skutecznym, proporcjonalnym i odstrasającym charakterze mogą być nakładane przez urzędnika zatwierdzającego, zgodnie z art. 93–96 oraz w przepisach wykonawczych dotyczących tych artykułów, na wnioskodawców wykluczonych na mocy ust. 2 ” (podkreślenie dodane).

33. Rzecznik Praw Obywatelskich zgodził się, że w interesie dobrej administracji Komisja jest uprawniona do nałożenia terminów na składanie zestawienia kosztów w kontekście programów badawczych finansowanych przez Wspólnotę. Rzecznik Praw Obywatelskich zgodził się również, że Komisja może być uprawniona do nakładania określonych kar za opóźnione złożenie takich dokumentów.

34. O ile jednak Komisja może być uprawniona do nakładania określonych kar za spóźnione złożenie dokumentów, sankcje te muszą być co najmniej zgodne z zasadą proporcjonalności. Zasada proporcjonalności wymaga, aby środki przyjęte przez instytucję *wspólnotową nie wykraczały poza to*, co jest właściwe i niezbędne do osiągnięcia jej uzasadnionych celów. W przypadku gdy istnieje wybór między kilkoma właściwymi środkami, należy odwołać się *do środka najmniej uciążliwego*.

35. Rzecznik Praw Obywatelskich zwrócił uwagę Komisji na odpowiednie orzecznictwo, w

szczegółności *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd przeciwko Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)* , w którym Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że:

„[...] automatyczne przypadki całego zabezpieczenia, w przypadku naruszenia znacznie mniej poważnego niż uchybienie pierwotnemu obowiązkowi, które samo zabezpieczenie ma zagwarantować, należy uznać za zbyt drastyczną karę w odniesieniu do funkcji pozwolenia na wywóz polegającej na zapewnieniu należytego zarządzania danym rynkiem ” (podkreślenie dodane) (6) .

36. W świetle powyższych okoliczności, w szczególności wysokości kary (96 873 EUR), w porównaniu z całkowitymi wydatkami (127 404 EUR), Rzecznik uznał karę nałożoną przez Komisję za ewidentnie nieproporcjonalną.

37. W celu oceny odpowiedniego poziomu dla takiej kary Rzecznik był zdania, że należy wziąć pod uwagę szczególne cechy umowy, w szczególności wielkość umowy, oraz to, czy druga strona wypełniła wszystkie pozostałe zobowiązania wynikające z umowy.

38. W odniesieniu do kwestii, czy Instytut wypełnił inne zobowiązania wynikające z umowy, Rzecznik zauważył, że Komisja nie zakwestionowała jakości przeprowadzonych badań ani merytorycznej wystarczalności zestawienia kosztów przedłożonego w sierpniu 2004 r. Okazało się bowiem, że jedynym powodem, dla którego Komisja powołała się na odmowę dokonania dalszych płatności i wydania nakazu odzyskania środków, był fakt, że jej służby otrzymały zestawienia kosztów po upływie terminu określonego w piśmie do Instytutu z dnia 10 listopada 2003 r.

39. Rzecznik Praw Obywatelskich zauważył wreszcie, że art. 87 ust. 1 przepisów wykonawczych do rozporządzenia finansowego stanowi, że:

„ Właściwy urzędnik zatwierdzający może odstąpić od odzyskania całości lub części ustalonej należności (...), jeżeli odzyskanie jest niezgodne z zasadą proporcjonalności ” (podkreślenie dodane).

40. W świetle przedstawionych powyżej wniosków Rzecznik Praw Obywatelskich wstępnie stwierdził, że mogło dojść do przypadku niewłaściwego administrowania przez Komisję. Art. 3 ust. 5 statutu Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich stanowi , że *„[w] miarę możliwości Rzecznik Praw Obywatelskich poszukuje rozwiązania z daną instytucją lub organem w celu wyeliminowania przypadku niewłaściwego administrowania i zaspokojenia skargi”*.

„Komisja powinna rozważyć anulowanie lub odstąpienie od nakazu odzyskania środków w odniesieniu do drugiej umowy badawczej. Komisja powinna również rozważyć dokonanie płatności na rzecz Instytutu za pozostające do spłaty kwoty, o które wnioskowano w sprawozdaniach finansowych za trzeci i czwarty okres, po przeprowadzeniu merytorycznego przeglądu przedłożonych zestawienia kosztów.”;

Argumenty przedstawione Rzecznikowi Praw Obywatelskich po jego propozycji rozwiązania

przyjaznego

41. W swojej odpowiedzi Komisja stwierdziła, że nie zgodziła się, aby wykonywanie swoich praw umownych wobec Instytutu stanowiło „karę”. Zauważyła, że zgodnie z rozporządzeniem finansowym i przepisami wykonawczymi „kara” jest sankcją wynikającą z przepisów regulacyjnych lub postanowień umownych (odszkodowanie upłynnione). Ponieważ umowa nie przewiduje „kary” za spóźnione złożenie dokumentów, Komisja nie jest uprawniona do nałożenia kary umownej za spóźnione złożenie dokumentów. Komisja twierdzi zatem, że nie może zgodzić się ze stanowiskiem Rzecznika, zgodnie z którym wysokość kary była oczywiście nieproporcjonalna tylko dlatego, że jej zdaniem nie została nałożona żadna sankcja.

42. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę fakt, że art. 20 ust. 5 warunku ogólnego odnosi się w szczególności do „końcowych zestawienia kosztów”, Komisja jest gotowa częściowo zaakceptować wniosek dotyczący przyjaznego rozwiązania. Podsumowując, Komisja jest gotowa zbadać zestawienia kosztów za trzeci rok sprawozdawczy przedłożone w ramach pierwszej umowy badawczej. Komisja podtrzymuje jednak swoje stanowisko w odniesieniu do zestawień poniesionych wydatków za czwarty (i końcowy) okres sprawozdawczy i nie weźmie ich pod uwagę.

43. Zestawienia kosztów, które zostaną wzięte pod uwagę, są zatem następujące:

Okres sprawozdawczy 1 (pierwszy przedłożony w 1999 r.) – 4 703 EUR

Okres sprawozdawczy 2 (pierwszy przedłożony w 1999 r.) – 25 929 EUR

Okres sprawozdawczy 3 (przedłożony w 2004 r.) – 57 363 EUR

44. Całkowita kwota do zapłaty, tj. 87 995 EUR, zostanie zmniejszona o 3 781 EUR w celu uwzględnienia art. 14 ust. 3 warunków ogólnych, który ogranicza transfery między kategoriami kosztów do 20 % pierwotnej alokacji. Oznacza to, że Komisja jest gotowa zapłacić dodatkową kwotę w wysokości 53 705,32 EUR, co według Komisji powoduje, że całkowita kwota, która zostanie wypłacona w ramach pierwszej umowy badawczej, wyniesie 84 277 EUR (7).

45. Komisja zauważyła również, że gdy w 2003 r. skarżący ponownie złożyli zestawienia kosztów za okresy 1 i 2, zadeklarowane kwoty były wyższe niż koszty przedstawione w 1999 r. Różnica ta wynosiła 1 896 EUR. Kwota ta nie jest ujęta w kwotach przywołanych w pkt 43 powyżej.

46. Skarżący w swoich uwagach stwierdzili, że Instytut przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą rozstrzygnięcia sprawy, płacąc Instytutowi 53 705,32 EUR. Instytut docenia fakt, że Komisja ponownie otworzyła sprawę i zgodziła się, przynajmniej częściowo, na przyjęcie propozycji Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczącej przyjaznego rozwiązania. Skarżący podziękowali Rzecznikowi Praw Obywatelskich za wsparcie Instytutu i za przedstawienie wniosku dotyczącego przyjaznego rozwiązania.

Ocena Rzecznika po jego propozycji rozwiązania przyjaznego

47. Rzecznik zauważa, że Komisja częściowo zgodziła się na wniosek Rzecznika dotyczący przyjaznego rozwiązania. Skarżący przyjęli ofertę Komisji. W związku z tym Rzecznik uważa, że dalsze dochodzenia nie są uzasadnione w odniesieniu do zarzutów pierwszego i drugiego oraz związanych z nimi roszczeń.

B. Zarzut, że Komisja nie przekazała Instytutowi informacji dotyczących ewentualnych procedur odwoławczych *Argumenty przedstawione Rzecznikowi Praw Obywatelskich*

48. W dniu 25 listopada 2004 r. skarżący w korespondencji z Komisją zwrócili się o informacje na temat wszystkich możliwych procedur odwoławczych. Komisja nie dostarczyła wymaganych informacji w swojej odpowiedzi z dnia 29 listopada 2004 r.

49. W swojej opinii skierowanej do Rzecznika Praw Obywatelskich Komisja uznała, że nie przedstawiła informacji na temat możliwych procedur odwoławczych i przeprosiła za ten nadzór.

Ocena Rzecznika Praw Obywatelskich

50. Rzecznik uważa, że ważne jest poinformowanie zainteresowanych stron o otwartych dla nich procedurach odwoławczych, zwłaszcza w odpowiedzi na konkretne wnioski o udzielenie informacji w związku z takimi procedurami odwoławczymi. Komisja uznała jednak swój błąd w niniejszej sprawie i przeprosiła za to. Na tej podstawie Rzecznik Praw Obywatelskich zakłada, że Komisja będzie dążyć do uniknięcia takich błędów w przyszłości. W związku z tym Rzecznik uważa, że dalsze dochodzenia nie są uzasadnione w związku z tym zarzutem.

C. Zarzut, że Komisja nie ustosunkowała się niezwłocznie do zarzutów skarżącego *przedstawionych Rzecznikowi Praw Obywatelskich*

51. W swojej opinii skierowanej do Rzecznika Praw Obywatelskich Komisja uznała, że wystąpiły opóźnienia w odpowiedzi na pismo z dnia 12 listopada 1999 r. i faks z dnia 21 sierpnia 2004 r. Przeprosił za te opóźnienia. Wskazała również, że we wszystkich innych przypadkach szybko zareagowała.

Ocena Rzecznika Praw Obywatelskich

52. Rzecznik uważa, że ważne jest szybkie reagowanie na korespondencję. Komisja uznała jednak swój błąd w niniejszej sprawie i przeprosiła za to. Na tej podstawie Rzecznik Praw Obywatelskich zakłada, że Komisja będzie dążyć do uniknięcia takich błędów w przyszłości. W związku z tym Rzecznik uważa, że dalsze dochodzenia nie są uzasadnione w związku z tym zarzutem.

D. Konkluzje

Na podstawie dochodzenia w sprawie tej skargi Rzecznik zauważa, że Komisja częściowo

zgodziła się na wniosek Rzecznika dotyczący przyjaznego rozwiązania. Skarżący przyjęli ofertę Komisji. W związku z tym Rzecznik uważa, że dalsze dochodzenia nie są uzasadnione w odniesieniu do zarzutów pierwszego i drugiego oraz związanych z nimi roszczeń. Dalsze dochodzenia nie są uzasadnione w odniesieniu do zarzutów trzeciego i czwartego. W związku z tym Rzecznik Praw Obywatelskich zamyka sprawę.

Skarżący i Komisja zostaną poinformowani o tej decyzji.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Sporządzono w Strasburgu dnia 5 grudnia 2008 r.

(1) Rzekomo całkowite niezapłacone koszty wyniosły 96 873 EUR (tj. 57 363 EUR w trzecim okresie, 37 512 EUR w ostatnim okresie i dodatkowe 1 998 EUR za pierwszy i drugi okres).

(2) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1–48.

(3) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1.

(4) Sprawa 11/70, *Handelsgesellschaft mbH przeciwko Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel* [1970] Rec. s. 1125. Zob. również art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej.

(5) Zob. na przykład sprawa 15/83 *Denkavit Nederland* , Rec. 1984, s. 2171, pkt 25; Sprawa T-260/94 *Air Inter przeciwko Komisji* , Rec. 1997, s. II-997, pkt 144; Sprawa T-216/96 *Conserve Italia Soc. Coop. srl*, Rec. 1999, s. II-3139, pkt 101; Sprawa T-186/00 *Conserve Italia Soc. Coop. rl, przeciwko Komisji*, Rec. 2003, s. II-719, pkt 83; Sprawa T-306/00 *Conserve Italia Soc. Coop. rl przeciwko Komisji*, Rec. 2003, s. II-5705, pkt 127. Zob. również art. 6 ust. 1 Europejskiego kodeksu dobrego postępowania administracyjnego.

(6) Sprawa 181/84, *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd przeciwko Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)* [1985] Rec., 2889, pkt 29-30. Zob. również sprawa C-161/96, *Südzucker Mannheim/Ochsenfurt AG i Hauptzollamt Mannheim* , [1998] Rec. I-281, pkt 25, 30 i 31; Sprawa T-340/99, *Arne Mathisen AS, z siedzibą w Værøy (Norwegia) przeciwko Radzie* , [2002] Rec. II-2905, pkt 106 i 126; Sprawa T-199/99, *Sgaravatti Mediterranea Srl, przeciwko Komisji* , [2002] Rec. II-3731, pkt 120; Sprawy połączone T-141/99, T-142/99, T-150/99 i T-151/99, *Vela Srl, przeciwko Komisji* , [2002] Rec. II-4547, pkt 395; Sprawa T-33/02, *Britannia Alloys & Chemicals Ltd przeciwko Komisji* , [2005] Rec. II-4973, pkt 26; oraz wyrok z dnia 17 lipca 1986 r. w sprawie 21/85 *Maas przeciwko Bundesanstalt für Landwirtschaftliche*

Marktordnung, Rec. str. 3537, pkt 23.

(7) Rzecznik zauważa, że skarżący faktycznie otrzymał 4 704,58 EUR i 25 868,10 EUR za pierwszy i drugi okres sprawozdawczy. Ponieważ Komisja jest gotowa zapłacić dodatkową kwotę w wysokości 53 705,32 EUR, całkowita kwota wypłacona Instytutowi wyniesie 84 278 EUR.